

Enquête

KOK GEZIEN BIJ de enquête? Dat stugge, ik-ben-hier-de-bazige onder die bos van warrig grijs? Schijnt een kenmerk te zijn van mensen die te lang aan de macht zijn. Die een beetje een gevoel van onmisbaarheid gaan ontwikkelen waar de wetten van dynamisch bestuur iets anders verlangen.

Hij deed me daarom ook wel wat aan Vader Aarts denken. Zo helemaal de vermoorde onschuld in de overgang. Ik vind ze de laatste maanden trouwens toch steeds meer elkaars klonen worden.

Kan aan mij liggen. Maar ik denk het niet.

Voorals als ze boos zijn. En dat zijn ze nog al eens, die twee. Kok op lekkende kamerleden. Aarts op doorvragende raadsleden. En beiden hebben ze ongelijk. Zowel kamer- als raadsleden zijn volksvertegenwoordigers. Ze vragen, spreken, zeuren en lekken namens het volk. En dat dient de uitvoerende macht te respecteren. Al is dat niet altijd even makkelijk. Zit je net lekker achter je bureau te regeren en dan komt er weer zo een.

Lekkend en zeurend in de krant.

Maar de vraag is niet of zeuren en lekken mógen. Nee, de kwestie is dat lekken en zeuren móeten. Dagelijks, als het even kan. Want het is de taak van de volksvertegenwoordiging om het de machthebbers zo lastig mogelijk te maken. Geen zoete koek. Hooguit bitterkoekjes. Dat houdt ze een beetje bij de les.

En als Kok en Aarts daar iets van willen zeggen, dan mogen ze dat dus niet.

Trouwens, nou we het er toch over hebben: die parlementaire enquête draagt inmiddels een paar leuke steentjes bij aan de ontwikkeling van de Nederlandse taal. Die steeds meer vorm en minder inhoud blijkt te worden. Wat moet je bijvoorbeeld met zo'n vraag die voorzitter Meijer vorige week inenen bedacht had.

'Optimaal, maximaal, goed of te weinig?' Ik had het wel geweten.

'Optimaal. Ik functioneer altijd optimaal.'

'En wat verstaat u daar dan onder?'

'Nou gewoon. Ik doe wat ik moet doen.'

'En hoe doet u dat?'

'Op de toppen van mijn kunnen. Maximaal dus ook eigenlijk.'

'En daar bent u wel tevreden over?'

'Ja, ik doe het denk ik wel goed.'

'Maar is het genoeg?'

'Nee, genoeg is het natuurlijk nooit.'

'Te weinig dus?'

'Ja. Eigenlijk veel te weinig.'

Want dat is het mooie. Optimaal, maximaal, goed en te weinig sluiten elkaar helemaal niet uit.

Leuke vondst, derhalve. Dat wel.

Maar ook een heel foute vraag.